

TO TALK OR NOT TO TALK...

Gaea Schoeters over *Amor Mundi* van Theater Malpertuis

Is geweld legitiem als het voor de goede zaak is? En wie mag dat geweld gebruiken, de burger of de staat? Zijn wetten onaantastbaar of bestaan er omstandigheden die de wet opheffen? En wat is dat eigenlijk, democratie? Door de lens van (film)maker en revolutionaire ziel Rainer Werner Fassbinder zoekt Theater Malpertuis in *Amor Mundi* naar de antwoorden op die vragen, met de laatste dagen van de RAF als focuspunt: het einde van de vliegtuigkaping en de zelfmoord van/moord op (*) Baader & co in hun cel.

Is het wel verstandig om, zoals Fassbinders moeder het stelt, 'door te stemmen je rechten te delegeren aan politieke partijen' en erop te rekenen dat die daar rationeel mee omgaan? Moet verandering van bovenaf komen, of lukt het ook, zoals zijn vriendje Armin denkt, vreedzaam van onderuit, als je maar met genoeg bent? Of is de staat gevaarlijker voor de burger dan andersom, en is het tijd voor harde actie? 'In een democratie is het juist de minderheid die we moeten beschermen tegen de macht van de meerderheid,' werpt Fassbinder zijn moeder naar het hoofd.

Ook in het stuk escaleert de situatie, en verdringt geweld de dialoog. Hoe hoger de emoties oplopen en hoe sneller de dialogen elkaar opvolgen, hoe meer de vraag zich opdringt of er nog wel te praten valt. Volstaan woorden niet meer om de wereld te redden, en is het tijd voor daden? En hoe moeten die er dan uitzien? Met de jaren '70 als spiegel maakt regisseur Piet Arfeuille de staat op van onze democratie vandaag. Zowel Fassbinder, zijn moeder en zijn vriend Armin rijden zich koppig vast in hun eigen gelijk. En laten het vinden van de antwoorden aan de toeschouwer. Dat maakt de voorstelling even ongemakkelijk als beklijvend.

(*) schrappen wat volgens u niet past